

РЕШЕНИЕ

№ 2211

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3150** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Д. Н. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] вх.А ет.4 срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за осъждането ѝ за сумата от 10 000евро, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от причинените болки и страдания от незаконното му задържане на 02.09.2020г. в 22,15ч. на бул.Ал.С., за което е издадена отменената като незаконосъобразна заповед за задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г. на полицейски орган при 07 РУ-МВР, както и извършените със задържането действия- незаконен личен обиск и претърсване на автомобил, превишаване пределите на използваната физическа сила и помощни средства /белезници/, както и лишаването от свобода на придвиждане общо 22 часа. Претендиращата сума се търси ведно със законната лихва от деня на задържането.

В обстоятелствената част на исквата молба се сочи, че на 02.09.2020г. след участие в граждански протест В. е бил безпричинно арестуван на бул.Ал.С., при който са използвани физическа сила и белезници, бил е унижен и над 22часа задържан. Пояснява се, че за задържането е била издадена заповед за задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г. на полицейски орган при 07 РУ-МВР, която е била отменена с решение №20035522 от 08.02.2021г. по ахд №13766 по описа на СРС за 2020г.. Разяснено е, че протестът се е състоял в т.нар.Триъгълник на властта /МС, Президентство и Партиен дом/ като ищецът е бил с брат си и още 2-ма свои приятели,

придвижвали са се с л.автомобил "Сеат Л." с [рег.номер на МПС] , които бил паркиран на една отсечка на бул.С.. Били на митинга от 19,30ч. до 22.00ч. и си тръгнали, защото протестът започнал да се радикализира /група от хора започнали да замерват с бомбички полицейски органи/. Потеглили с колата към 22,15, но още преди кръстовището с бул.Хр.Б. били спрени от двама полицаи с мотоциклети. Разпоредили им да останат в колата и през прозореца взели и проверили документите им. Пристигнали още двама полицаи на мотоциклети, наредили всички да излязат, да се отвори багажника, да извадят всичко от джобовете си и започнало претъсване на колата. Братът се възпротивил на действията и на всички били поставени белезници, задържали ги, извикали криминалистичната група, която отново претърсила колата. Ищецът твърди, че около час и половина е бил на булеварда с белезници и се е почувствал унижен и третиран като особено опасен престъпник. След това е откаран в 07 РУ, разпитван е, задавали са му абсурдни въпроси /дали му е платено да участва в протеста/, отведен е в 00,15ч. в друго помещение, издадена му е заповед за задържане, поискал е служебен адвокат, но никой не му обърнал внимание. Отново е бил разпитван, проучвана е кореспонденцията на телефона му и чатове му. Вкаран е в общо помещение с други задържани, претърпано, без хигиенни материали. На 03.09.2020г. в 11.00ч. е бил разпитан от разследващ полицай като за другите разпити последният обяснил, че били разузнавателна беседа. Отново подобна е била проведена в 17.00, а в 20.00ч. е бил освободен. С оглед изложеното се твърди, че посочените действия и бездействия са незаконосъобразни, причинили са му вреди, поради което се моли да бъде уважена исковата претенция.

След отговора на ответника –процесуалният представител на ищеца –адв.В., е разделил в 4 пункта в молба на л.36- действията като неоснователно фактическо задържане в нарушение на чл.72, ал.1 от ЗМВР, незаконен личен обиск и претърсване на автомобил, превишаване пределите на използваната физическа сила и помощни средства -белезници –в нарушение на чл.85, ал.1 и чл.86, ал.3 от ЗМВР, както и лишаване от право на свободно придвижване над 22часа.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от адв.В. вкл. по изложените съображения в писмени бележки-л.72. В същите се акцентира на обстоятелството, че заповедта за задържане е отменена. Има позоваване на писмо до СРС от началника на 07 РУ, че в деянието няма спричастност от страна на ищеца. Не е предизвикал и провокирал с нищо задържането, а е бил задържан на случаен принцип. Обобщава се, че задържането е в нарушение на ЕКЗПЧОС, както и на практиката на ЕСПЧ. Твърди се, че ищецът е задържан, за да бъде разпитан като свидетел, а това е недопустимо. За ищеца още изначално е било ясно, че няма основание за задържане или участие в престъпление, поради което е следвало да бъде освободен, а не да бъде държан в продължение на 22 часа.Всичко изложено му е причинило душевни страдания, които следва да се овъзмездят. С оглед изложеното –се моли да се уважи исковата претенция. Претендират се разноси по списък.

Ответникът оспорва иска по изложените съображения в писмения отговор на л.31. Видно от същия - се оспорва незаконосъобразността на действията, както и вредите, които е претърпял ищецът. Не е доказано унижението, на което лицето е било подложено. Оспорва се и причинната връзка. С оглед изложеното –се моли да се отхвърли иска. Праетендира се юрк.възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът поддържа становището си чрез юрк.П..

Представителят на СГП- прокурор Д. – предлага като неоснователна да се отхвърли

исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

От фактическа страна – съдът приема за доказано следното:

Със заповед за задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г., издадена от полицейски орган при 07 РУ-МВР- на 02.09.2020г. ищецът е задържан в 00,15ч. и съответно е освободен на 03.09.2020г. в 19,55ч. /л.19-заповедта и л.13-решението на СРС/. Посоченото основание в заповедта е съпричастност към престъпление по чл.325 НК.

Задържането е обявено за незаконно с решение №20035522 от 08.02.2021г. по ахд №13766 по описа на СРС за 2020г./л.12-16/, влязло в сила на 20.03.2021г..

Видно от писмо на л.69 на СРП- по досъдебно производство №1334/20г. по описа на 07 РУ- В. е бил разпитван като свидетел и протоколът за разпит е в това производство, което е завършило с обвинителен акт /срещу друго лице, не се сочи кое/, по който е образувано нохд №1799/21г., завършило с решение от 07.12.2021г. на СРС.

Видно от показанията на св.М. Г. – /л.53/ -същият познава от 2013г. ищеца и на 02.09.2020г. след протеста на т.нар.Триъгълник на властта, са имали уговорка вечерта /към 22.00ч./ да се видят, за да уточнят подробности по предстоящо пътуване. Звъннал е, да каже, че тръгва към срещата, но Д. В., както и брат му не са отговорили. Това се повторило и на сутринта. Вечерта на 03.09.2020г. Д. му се е обадил към 21.00ч. и е казал, че е бил задържан и излиза от РУ. Срещнали са се и е бил пребледнял, притеснен и отчаян. Иначе бил позитивен човек. Видял му се е странен и притеснен. Сочи, че още не се е възстановил напълно. След 2-3 дни от задържането са се видяли отново, трябвало е да ходят на екскурзия, но ищецът е отказал, станал е затворен. Свидетелят споделя, че преди около месец отново заедно са пътували и били спрени за проверка от полицаи, когато като ги е видял Д. е започнал да трепери, пребледнял. За конкретно задържане свидетелят знае от ищеца т.е. не е пряк очевидец като по думите на ищеца е имало не физически, а психически тормоз. Оставени са без храна и вода. При самото задържане на булеварда са били с белезници, имало е хора, които са ги снимали. Имало е и снимка в социалните мрежи, която свидетелят я е видял -в група за П., че техни съграждани са арестувани.

СЪДЪТ дава вяра на показанията на този свидетел за състоянието на ищеца. Впечатленията са му непосредствени, многократни, показанията му са последователни. За конкретните условия по задържането, че е имало психически тормоз, не му е давана храна и вода в ареста- показанията на свидетеля не следва да се кредитират, защото същият не е очевидец, а преразказва преживяното от ищеца. Същият безспорно емоционално и разтърсващо е приел и съпреживял ареста си, вкл. продължително време и именно неговата емоционална оценка не може да даде обективна картина.

Съдът дава вяра изцяло на показанията на св.Л. Б. /л.59/ като видно от същите тя е свидетел на състоянието на В.. Същата е потърсена от последния като професионалист –психолог. Той ѝ е разказал за преживяното на 02.09.2020г., споделил ѝ е за нарушения си сън. Свидетелката подчертава, че е специалист по невербална комуникация като ѝ е направило впечатление, че Д. като говори за събитията по задържането си- се вълнува и все още му е неконфортно. Не споделя за друг проблем, поради което свидетелката прави връзка с това събитие и свръхчувствителната реакция на лицето, доколкото той не е свикнал на подобно

отношение. Подчертава, че е с впечатление, че има хармонично семейство и добри отношения с брат си. Свидетелката потвърждава изготвената оценка за състоянието на ищеца и това, че същото обикновено трае поне 6 месеца, а ако не се лекува и повече. Максимум на подобен род състояния е до една година и се изразяват в тревожност, безпокойство, стрес –като цяло декомпресирано състояние. Конкретно споделя, че ищецът по-емоционално е преживял събитията, по-тежко именно и защото е сърдечен, топъл човек, не е темерут, не е дистантен.

Съдът дава напълно вяра на показанията на св.Б., защото са обосновани, последвателни и логични, кореспондират с показанията на другия свидетел. Същите са и в съответствие с изготвената от последната експертна психологична консултация от 18.10.2020г.- месец след задържането. Видно от същата на л.29- ищецът е развил адаптационно разстройство, причинено от стреса, което не е психологично заболяване, а е от стресовия спектър като същото е в пряка връзка със събитията.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Отговорността, която ищецът иска да ангажира е по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ –а именно следствие от незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред. В тази връзка - безспорно е признатото за незаконно задържането със заповед задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г., издадена от полицейски орган при 07 РУ-МВР. Отделно рзпоредбата позволява да се търсят вреди и от действия и бездействия на органа, чиято незаконосъобразност се установява в настоящето производство. Конкретно в отговора на ищеца по отговора на ответника –адв.В. /л.36/ е разделил тези действия и бездействия, ведно със самото задържане – в 4 пункта: - действията като неоснователно фактическо задържане в нарушение на чл.72, ал.1 от ЗМВР, незаконен личен обиск и претърсване на автомобил, превишаване пределите на използваната физическа сила и помощни средства -белезници –в нарушение на чл.85, ал.1 и чл.86, ал.3 от ЗМВР, както и лишаване от право на свободно придвижване над 22часа. СЪДЪТ обаче намира, че не се касае за самостоятелни фактически действия, а за действия, част от процедурата по задържането на лицето, което е обективизирано със заповед задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г.. Същите биха били отделни и имащи самостоятелно значение, ако не беше завършил процеса със съответната заповед т.е. лицата бяха спряни, претърсени, освободени на място. Понастоящем разграничаването на тези предхождащи действия на задържането –обиска, използването на белезници, претърсването на колата, би било изкуствена конструкция. Безспорно, когато се издаде заповед за задържане – лицето по какъвто начин се задържа, освен ако не е призовано в самото полицейско управление, където да му се връчи заповедта и реално да се задържи. Заповедта за задържане се издава в различни хипотези, като конкретно това е било за съпричастност към престъплението хулиганство по чл.325 НК т.е. самите действия преди издаването на заповедта намират своя израз в издаването на същата . Дали в действителност има съпричастност, дали правомерно или не са ползвани белезници и дали е правомерно извършен обиска и претърсването- са въпроси, които са ирелевантни по отношение на настоящето производство, защото са преклудирани. В производството по оспорване на заповедта за задържане, СРС е проверявал има ли правно и фактическо основание за постановяването ѝ. Съответно задържането е признато за незаконно, което е достатъчно да обоснове наличието на първия елемент за отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съдът констатира и наличието на вреди. Видно от показанията на свидетелите ищецът

е променил своето държане. Станал е затворен, променил е своето поведение. Дори при среща с полицаи за проверка – е реагирал емоционално, връщайки се назад и свързвайки се с преживяванията. В тази връзка съдът напълно дава вяра и на св.Б., че лицето страда от адаптивно разстройство. В тази насока – съдът черпи познания и от казаното, че при разказване на случая по задържането – ищецът започва да проявява реакция на вълнение, изпада в неконфортно състояние. В същия смисъл са и показанията на св.Г.- особено показателен е дадения пример с полицейската проверка след време, при която отново негативно, стресово Д. реагира. Показанията на св.Г. и Б. си кореспондират, последователни са, логични и дават сведения, че задържането се е отразило особено негативно върху ищеца. Същият като един сърдечен и топъл, открит човек – е станал затворен, необщителен, стресиран, изплашен. Съдът приема, че това състояние не е изчезнало и е наличено за период над година от задържането, за което черпи данни от показанията на св.Г., който често комуникира със свидетеля. Задържането отново от показанията на този свидетел е променило начина на живот на ищеца, осуетило е общите им планове, дори непосредствено след случката именно защото ищецът не се е чувствал добре. Изложеното установява и пряката и непосредствена причинна връзка. Свидетелят, който добре познава ищеца не споделя за друго събитие, а напротив изцяло отдава промяната на поведението на ищеца – на задържането. В тази връзка са и констатациите на св.Б., които почиват и на професионални познания. Свидетелката като наблюдател, но с професионален уклон, забелязва, че ищецът се напъга, когато започва да говори за задържането. Нейните показания, освен тези на Г., също са непосредствено след случката. Обяснението, което Б. дава е с емоционалната природа на ищеца, с неговата сетивност като също подобно на Г. свързва реакцията му със задържането.

Следователно – установи се незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, вреди и безспорна причинна връзка.

Относно размера на вредите- СЪДЪТ съобразява същия по справедливост, видно от чл.52 от ЗЗД, но и в рамките на събраните доказателствата по делото – от гласни доказателства се установява засилен, повишен над средния интензитет. Реакцията на ищеца към споменаването на събитията продължава и година след тях, поради което като съобрази и последиците- стрес, страх, затвореност, упрах за над една година- в действителност затихващи, то съдът намира за справедлив размер на обезщетение сумата от 3000евро. Макар самото задържане да е продължило от 22.00ч. до 19,55ч. –то същото месеци наред е намерило отражение върху състоянието и живота на ищеца. Като емоционален и чувствителен човек – ищецът е бил стресиран естествено и по време на самото задържане, при отвежането му в съответното помещение, което не се очаква да не бъде споделено с други задържани и да има отделна тоалетна. Наличието на стрес и дискомфорт месеци след задържането съставът намира, че се доказва безспорно, макар видно от показанията на св.Б.- състоянието от което страда ищеца да отминава средно за 6 месеца. Не е доказано ищецът да е ползвал освен мнението на св.Б., определена друга помощ или да е бил на терапия, поради което това също се съобразява при размера на вредите.

Съдът намира за недоказани твърденията, че на лицето не му е давана храна и вода, особено последното при поискване. Не се установи и доказва психически тормоз, така както се релевира в иска. Безспорно –при публикацията в социалните мрежи, за която се дава вяра на св.Г. като очевидец- е очаквано ищецът отново да съпреживее негативно ситуацията и да се депресира. Безспорно е, че при публично задържане, на

обществено място с белезници, освен дискомфорт има и елемент на засраменост и чувство на неудобство по отношение на обществото, но следва да се има предвид, че се касае за задържане в 22.00ч./сравнително късен час, с малък човекопоток/, като общото състояние на стрес –съдът го съобразява при самото задържане.

Следователно - основателна е претенцията за 3000евро в левовата му равностойност или 5865лв. като до пълния предявен размер от 10 000евро или 19 550 лв. искът е неоснователен и следва да се отхвърли или за сумата от 13685лв.

Относно лихвата- търси се такава от задържането т.е. от 02.03.2020г., но видно от ТР №3 от 22.04.2005г. по т.гр.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС –лихва се дължи при незаконосъобразни актове-от тяхната отмяна т.е. от влизане в сила на решението на СРС на 20.03.2020г.. Не се дължи от 02. или 03.2020г., когато е издадена заповедта. В действителност с решението на СРС самото задържане е обявено за незаконосъобразно. Съгласно чл.72, ал.4 от ЗМВР –обжалва се законността на задържането и доколкото това се извърва със заповедта за задържане, макар в диспозитива на решението да няма изрично отменя, то се касае не за нищожен, а за незаконосъобразен акт. Видно от решението на СРС заповедта е издадена от компетентен орган, но без да се изложат фактически основания т.е процесуална незаконосъобразност, а не нищожност. Не се касае за вреди следствие от самостоятелни незаконосъобразни действия и бездействия на ответника, които да не са част от незаконосъобразното задържане, за да се търсят съобразно визираното ТР №3/2004г. от преустановяването им.

По отношение на разноските: направените такива от ищеца по списък на л.71 са 1010лв.. С оглед уважената част на иска –основателна е претенцията за 333лв. разноси на ищеца като на ответника следва да се присъди 100лв. юрк.възнаграждение по НЗПП вр. със ЗПП или по компенсация 233лв. на ищеца.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на Д. Н. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] вх.А ет.4

ОСЪЖДА СДВР да му заплати сумата от 5865лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди -причинените болки и страдания от незаконното му задържане на 02.09.2020г. в 22,15ч. на бул.Ал.С., за което е издадена отменената като незаконосъобразна -заповед за задържане на лице рег.№3388п-1080 от 03.09.2020г. на полицейски орган при 07

РУ-МВР, ведно с лихвата от 20.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 10 000евро/19 550лв/ или -отхвърля за сумата от 13 685лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА МВР да заплати на ищеца 233лв. разности по компенсация.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

Преписи на страните.

Съдия: